

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 120/2019-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. novembra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca) a zo sudcov Martina Vernarského a Petra Straku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Peružek, s. r. o., Hollého 20/27, Hlohovec, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Peter Peružek, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6 Co 192/2013 z 18. júna 2014 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 6/2017 z 23. mája 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. augusta 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], narodeného [REDACTED]

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), ktorá bola doplnená 9. augusta 2019 jeho právnym zástupcom, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 192/2013 z 18. júna 2014 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „rozsudky krajského súdu a najvyššieho súdu“) sp. zn. 4 Cdo 6/2017 z 23. mája 2018 [sťažovateľ v podaní namietal aj rozsudok Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 C 191/1999 zo 6. októbra 2014, pozn.].

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a priložených príloh vyplýva, že sťažovateľ podal na okresnom súde žalobu, ktorou sa v pracovnoprávnej veci domáhal proti obchodnej spoločnosti ██████████ (ďalej len „žalovaná“), *„náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovnému pomeru“*. Okresný súd predmetným rozsudkom rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť sťažovateľovi *„24 171,81 eur s 8,50 % ročným úrokom z omeškania od 16.05.2007 do zaplatenia a nahradiť trovy konania 58,98 eur a nahradiť trovy právneho zastúpenia 14 599,50 eur“*. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Konanie o úrokoch z omeškania na náhradu mzdy za obdobie od *„16.09.2001 do 16.07.2007“* uplatnené v návrhu 5. mája 2011 zastavil a žalovanému uložil zaplatiť súdny poplatok v sume 1 450 €.

3. Proti rozsudku okresného súdu sťažovateľ i žalovaný podali odvolanie. Krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu potvrdil v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 24 171,81 € a v napadnutej zamietajúcej časti zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť sťažovateľovi 18 132,26 € s 8,5 % úrokom z omeškania zo sumy 1 372, 52 € od 16. augusta 2007 do zaplatenia. Súčasne zmenil aj rozsudok okresného súdu v časti zaplatenie súdneho poplatku tak, že určil novú sumu 3 032 €, teda týmito výrokmi vlastne vyhovel podstatným spôsobom sťažovateľovým námietkam v odvolaní, čo sťažovateľ nijako nespochybňuje ani v konaní o ústavnej sťažnosti. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ dovolanie a uvedené námietky v dovolaní znova opakuje aj v konaní pred ústavným súdom, pretože tvoria i podstatu jeho ústavnej sťažnosti.

4. Konkrétne namietal tieto výroky v rozsudku krajského súdu:

a) žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania,

b) v ostatnej vyhovujúcej časti rozsudok zmenil tak, že žalobný návrh zamietol (v časti nahradiť 8,5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 24 171,81 eur od 16. augusta 2007 do zaplatenia; nahradiť trovy konania vo výške 58,98 eur a nahradiť trovy právneho zastúpenia 14 599,50 eur,

c) nepriznal sťažovateľovi 8,5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 16 769,74 eur od 16. augusta 2007 do zaplatenia – na vysvetlenie odvolací súd priznal len úrok z omeškania zo sumy 1372,52 eur, hoci priznal istinu vo výške 18 132,26 eur, a teda nepriznal úrok z omeškania zo sumy 16 769,74 eur, pričom súd prvého stupňa vôbec nepriznal sumu prevyšujúcu sumu 24 171,81 eur, a teda ani úroky z omeškania,

d) v zastavujúcej časti rozsudok zrušil v časti, v ktorej súd prvého stupňa konanie o úrokoch z omeškania z nároku na náhradu mzdy za obdobie „od 16.09.2001 do 16.07.2007“ uplatnené v návrhu z 5. mája 2011 zastavil.

5. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie, ktoré odôvodnil: *«§ 241 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), a to najmä v tom, že rozhodnutie súdov spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci a tým bola navrhovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 257 písm. f) OSP a to čiastočne v bode C a bod D. Dovolanie je dôvodné aj z dôvodu uvedeného v ustanovení § 258 ods. 1 OSP, pričom uvedené sa vzťahuje na dôvody uvedené v bodoch A, B a čiastočne bod C) tam, kde odvolací súd zmenil výrok súdu prvého stupňa, keď nepriznal celý nárok na náhradu mzdy. V čiastočne bode C) a bode D) ide o vadu konania spočívajúcu v odňatí možnosti pred súdom konať. Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 257 písm. f) OSP) treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je významná z hľadiska tohto ustanovenia ide vtedy, ak súd postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.»*

6. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom dovolanie sťažovateľa v časti smerujúcej proti výroku rozsudku krajského súdu, ktorým zmenil rozsudok Okresného súdu Levice č. k. 8 C 191/1999-1249 z 18. júla 2013 v časti priznaných úrokov z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 24 171,81 eur od 16. augusta 2007, zamietol a vo zvyšnej časti ho odmietol. Najvyšší súd tiež určil, že žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

7. S uvedenými závermi všeobecných súdov sťažovateľ nesúhlasí a opakujúc zhodné argumenty, ktoré vzniesol v konaniach pred týmito súdmi, namieta, že „*v predmetnej veci došlo k nepreskúmateľnému a neodôvodnenému rozhodnutiu, z ktorého nie je zrejmé, ktoré argumenty najvyšší súd ako aj odvolací súd považovali za dostatočné na vydanie rozhodnutia ohľadom trov konania vrátane trov právneho zastúpenia.*“.

8. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkami krajského súdu a najvyššieho súdu, aby napadnuté rozsudky krajského súdu a najvyššieho súdu zrušil a vec vrátil „*na nové konanie a rozhodnutie*“ a aby sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 5 000 € náhradu trov konania v sume 325,42 €.

II.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrh na začatie konania neodmietne alebo ho nezamietne podľa § 57, prijme ho na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

15. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkami krajského súdu a najvyššieho súdu, ktorým dovolanie žalobcu odmietol, resp. zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania, a namieta aj nepreskúmateľnosť, resp. neodôvodnenosť rozsudkov krajského súdu a najvyššieho súdu (bod 7).

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

18. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o porušení základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Pri uplatňovaní právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného

práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 19/02, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Úlohou ústavného súdu rovnako nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

19. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval, preskúmal, či obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 39, § 43 a § 123) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd zistil, že v okolnostiach prípadu existujú viaceré relevantné dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľa.

20. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú [čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012)].

21. Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 152 ods. 4 ústavy) (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

22. Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej

slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené.

III.1 K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu

23. Ústavný súd v úvode konštatuje, že ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu je potrebné odmietnuť v časti pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie a v časti, ktorým bolo vyhovené jeho žalobnému návrhu a ktorým rozsudkom krajského súdu bol potvrdený rozsudok okresného súdu, odmietnuť pre zjavnú neopodstatnenosť.

24. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na prerokovanie.

25. Je nepochybné, že sťažovateľ využil svoje právo podať proti rozsudku krajského súdu dovolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o dovolaní sťažovateľa proti zmeňujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej (dovolanie bolo v tejto časti procesne prípustné) v danom prípade nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o rozsudku krajského súdu, keďže dovolanie predstavuje účinný opravný prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k rozsudku krajského súdu (pozri najmä body 8 až 22 rozsudku najvyššieho súdu).

26. Princíp subsidiarity znamená, že ústavný súd poskytuje ochranu základným právam a slobodám iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné

súdy. Ústavný súd sa pri skúmaní podmienok konania o ústavnej sťažnosti riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je ochrana základných práv a slobôd poskytovaná ústavným súdom prostredníctvom ústavou a zákonom o ústavnom súde upraveného konania o ústavnej sťažnosti subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak o tejto ochrane nerozhodujú všeobecné súdy (porov. mutatis mutandis II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09).

27. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

28. Pokiaľ ide o rozsudok krajského súdu, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 24 171,81 €, sťažovateľ ani nespochybnil osobitne na dovolacom súde a ani na ústavnom súde tento výrok, pretože bol s ním spokojný. Sťažnosť je v tejto časti preto zjavne neopodstatnená [(§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde).]

III.2 K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom najvyššieho súdu

29. Čo sa týka rozsudku najvyššieho súdu, ústavný súd uvádza, že bez potreby priblíženia doktrinálnych záverov k označeným ústavným právam sťažovateľky je potrebné konštatovať, že ústavná sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (III. ÚS 206/03, II. ÚS 77/04). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 201/03, II. ÚS 144/05, IV. ÚS 100/04, IV. ÚS 42/06).

30. Najvyšší súd v rozsudku opísal tiež právny a skutkový stav zistený okresným súdom, ako aj závery formulované krajským súdom, námietky sťažovateľa v dovolaní a napokon svoje konkrétne závery zhrnul do bodov 23 až 47, keď v nich odpovedal primeraným a ústavne akceptovateľným spôsobom na argumenty sťažovateľa prednesené v dovolaní (pozri k tomu body 4 a 5, pozn.). Ústavný súd nemá za potreby z týchto záverov podrobne citovať, pretože ide o obsiahle odôvodnenie, ktoré sťažovateľ dobre pozná.

31. Ústavný súd tiež poznamenáva, že jeho úlohou nie je perfekcionisticky „prerábať“ konanie pred všeobecnými súdmi, a to aj keby nesúhlasil s odôvodnením ich rozhodnutí. Naopak, úlohou ústavného súdu je ochraňovať ústavnosť (nie „obyčajnú“ zákonnosť) konania pred všeobecnými súdmi.

32. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojim vlastným.

33. Z ústavnoprávneho hľadiska preto ústavný súd uzatvára, že niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery rozsudku najvyššieho súdu, ktoré sú náležite odôvodnené na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení a nevykazujú znaky svojvôle. V danom prípade sa najvyšší súd neodmietol zaoberať opravným prostriedkom sťažovateľa, ktorým napadol rozsudok krajského súdu, jeho dovolanie riadne preskúmal, no keďže dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania nezistil, následne sformuloval svoj právny záver o neprípustnosti podaného mimoriadneho opravného prostriedku a rozhodol o ňom spôsobom, ktorý mu Civilný sporový poriadok i prostredníctvom § 447 písm. c) vyslovene umožňoval. Samotná otázka posúdenia podmienok pre uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho. Súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy preto nie je povinnosť dovolacieho súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľmi, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V opačnom prípade

by totiž dovolací súd stratil možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného opravného prostriedku vôbec boli naplnené.

34. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde tiež pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

35. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. novembra 2019

Mojmír Mamojka
predseda senátu